

облачы-те камъ себе привлекаюци. По оныя убо поляны Павла заведохъ и никогда бездѣленъ не го оставахъ, но непрестанио го упражнявахъ денемъ и нощемъ съ него ходяще по слонце-то, по дождъ-атъ, нарочнио по лѣсове-те, по напустнаты-те мѣста, по нивы-те го загубвахъ, за да занимавамъ умъ-атъ му сосъ тѣлесны-те трудове, и да разсѣювамъ мыслыте му съ новопредставляемо-то мѣсто и съ загубваніе-то на путища-та. Но любовникова-та душа всякадѣ намира стезы-те на возлюбленна-та си любовница. Нито свѣтлость денная, нито темнота ноцная, нито тихота пустынная, нито громъ гратскій, нито пакъ время-то това кое-то разны и безчисленны воспоминавія съ себе занося, нищо не може да я раздѣли отъ свое-то либе. Колко и да ся растресе, щомъ като восприеме своя-та спокойность, тотчасъ, като магнитическа-та игла, возвращася кадѣ полюса кой-то я привлича. Когда-то, Павелъ като ся губеше по Видіамовы-те поляны, го пытахъ, “Гдѣ да идиме сега?,” возвращашеся кадѣ съверъ и ми казваше; “Ето наши-те горы; нека ся варниме.”

Проумѣхъ наконецъ какъ вси-те средства